

Els exiliats, o bé els emigrats, són éssers que, ara i ací, són ensems d'un altre temps i d'un altre lloc.

I en el llarg peregrinar per terres estranyes, com els camells del Pessebre paucasalia i joanalavedria, arriba un dia que s'aturen a reposar, i aleshores, una nit de Nadal, davant la cova, abrusats per la calda d'un altre hemisferi, són escindits pel tall afuat de la lluna. (En aquest cas, de la lluna que es passeja per Callao, de bracet amb el "loco, loco, loco" [poseu-hi els versos d'Horacio Ferrer i la música d'Astor Piazzolla], mentre la Maria del Buen Ayre ha estat rabiosament violada pel cuiram indocte.)

Tot reposant davant la cova, una part de l'ésser escindit arrenca el vol amb els ulls humits i plana per damunt les figuretes de fang, la molsa i el riu de paper de plata, alhora que entona una nadala:

"Hem passat a gual
els aiguamolls de l'angoixa,
amb una esperança als ulls
i un crit de dolor als llavis.
Quan el crit ja s'ha diluït
i s'estremeix l'aire de la nit
encara ens resta la brasa de l'amor
que abranda la llum de l'esperança."
[poseu-hi una música escaient]

Mentrestant, l'altra part de l'ésser escindit rosega els ossos del dolor de les víctimes i beu a galet la sang de tots els Crists crucificats als camps de batalla, als camps de concentrament, a les cambres de gas, a les sales de tortura...

Ara, veu que, a la cova, han tret el bou i la mula i hi han posat un carro blindat i un tanc. Els panxacontents genuflexes fanx els ulls grossos: ells no els veuen, el carro blindat i el tanc, pero tampoc no s'adonen que el bressol és buit, i que potser adoren l'instrument de la mort.

Desembre, 1979

Jordi Arbones